Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta)

2018. gada 15. novembrī* [i]

Valsts atbalsts – Nodokļa režīms, ar kuru uzņēmumiem rezidentiem nodokļu vajadzībām Spānijā ir atļauts norakstīt nemateriālās vērtības, kas rodas no kapitāldaļu iegādes uzņēmumos, kuri ir rezidenti nodokļu vajadzībām ārvalstīs – Lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu un uzdots to daļēji atgūt – Noteikumi, kas ļauj daļēji turpināt piemērot režīmu – Pieteikums par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas – Intereses celt prasību saglabāšanās – Tiesiskā paļāvība – Komisijas sniegti konkrēti solījumi – Paļāvības tiesiskums – Tiesiskās paļāvības piemērojamība laikā

Lieta T-207/10

Deutsche Telekom AG, Bonna (Vācija), ko sākotnēji pārstāvēja *A. Cordewener* un *J. Schönfeld*, vēlāk *J. Schönfeld*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja *B. Martenczuk*, *T. Maxian Rusche* un *C. Urraca Caviedes*, vēlāk *T. Maxian Rusche*, *C. Urraca Caviedes* un visbeidzot *T. Maxian Rusche*, *C. Urraca Caviedes* un *K. Blanck-Putz*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Ebro Foods, SA, Madride (Spānija), ko sākotnēji pārstāvēja *J. Buendía Sierra*, *E. Abad Valdenebro*, *M. Muñoz de Juan* un *R. Calvo Salinero*, vēlāk *J. Buendía Sierra*, *E. Abad Valdenebro* un *R. Calvo Salinero*, advokāti,

un

Banco Santander, SA, Santandera (Spānija), ko sākotnēji pārstāvēja *J. Buendía Sierra*, *E. Abad Valdenebro*, *M. Muñoz de Juan* un *R. Calvo Salinero*, vēlāk *J. Buendía Sierra*, *E. Abad Valdenebro* un *R. Calvo Salinero*,

un

Iberdrola, SA, Bilbao (Spānija), ko sākotnēji pārstāvēja *J. Ruiz Calzado*, *M. Núñez Müller* un *J. Domínguez Pérez*, vēlāk *J. Ruiz Calzado*, *J. Domínguez Pérez* un *S. Völcker*, advokāti,

un

* Tiesvedības valoda – vācu.

Telefónica, SA, Madride, ko sākotnēji pārstāvēja *J. Ruiz Calzado*, *M. Núñez Müller* un *J. Domínguez Pérez*, vēlāk *J. Ruiz Calzado*, *J. Domínguez Pérez* un *S. Völcker*, advokāti,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt Komisijas Lēmuma 2011/5/EK (2009. gada 28. oktobris) par nemateriālās vērtības norakstīšanu nodokļu vajadzībām saistībā ar kapitāla daļu iegādi ārvalstīs C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), ko īstenojusi Spānija (OV 2011, L 7, 48. lpp.), 1. panta 2. un 3. punktu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Žervazonī [*S. Gervasoni*] (referents), tiesneši K. Kovalika-Baņčika [*K. Kowalik-Bańczyk*] un K. Makiokī [*C. Mac Eochaidh*],

sekretāre: K. Hērena [*C. Heeren*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2017. gada 16. novembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Ar vairākiem rakstiskiem jautājumiem, kas tika uzdoti 2005. un 2006. gadā (Nr. E-4431/05, E-4772/05, E-5800/06 un P-5509/06), Eiropas Parlamenta locekļi iztaujāja Eiropas Kopienu Komisiju par tiesiskā regulējuma, kas *Ley del Impuesto sobre Sociedades* (Spānijas likums par sabiedrību ienākuma nodokli) 12. panta 5. punktā tika ieviests ar 2001. gada 27. decembra *Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social* (Likums Nr. 24/2001 par fiskāliem, administratīviem un sociāliem pasākumiem) (2001. gada 31. decembra *BOE* Nr. 313, 50493. lpp.) un pārņemts ar 2004. gada 5. marta *Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades* (Karaļa dekrētlikums Nr. 4/2004 par pārskatītā likuma par sabiedrību ienākuma nodokli teksta apstiprināšanu) (2004. gada 11. marta *BOE* Nr. 61, 10951. lpp.; turpmāk tekstā – "strīdīgā shēma"), atzīšanu par valsts atbalstu.

2 Saskaņā ar 2006. gada 19. janvārī sniegto atbildi uz jautājumu E-4431/05:

"Komisija nevar apstiprināt, ka Spānijas uzņēmējsabiedrību pārāk augstie piedāvājumi ir saistīti ar Spānijas nodokļu tiesību aktiem, kas ļauj uzņēmējsabiedrībām amortizēt [finanšu] nemateriālo vērtību ātrāk, nekā to dara līdzīgas Francijas vai Itālijas uzņēmējsabiedrības. Tomēr Komisija var apstiprināt, ka šādi valsts tiesību akti neietilpst valsts atbalsta noteikumu piemērošanas jomā, bet drīzāk piederas pie vispārīgajiem nolietojuma noteikumiem, ko piemēro visām Spānijas uzņēmējsabiedrībām."

3 Saskaņā ar 2006. gada 17. februārī sniegto atbildi uz jautājumu E-4772/05:

"Saskaņā ar pašlaik Komisijas rīcībā esošo informāciju šķiet, ka Spānijas (nodokļu) sistēmas noteikumi attiecībā uz nemateriālās vērtības amortizāciju ir piemērojami visām Spānijas uzņēmējsabiedrībām neatkarīgi no to lieluma, darbības jomas, juridiskā veida, privātā vai publiskā īpašuma rakstura, jo tie ir vispārīgie nolietojuma noteikumi. Tādēļ nešķiet, ka tie attiecas uz valsts atbalsta noteikumu piemērošanu. Komisija, protams, rūpīgi izpētīs jebkādu pretēju informāciju, kas tai tiks iesniegta."

4 Komisija ar 2007. gada 15. janvāra un 26. marta vēstulēm lūdza Spānijas iestādēm tai sniegt informāciju, lai novērtētu strīdīgās shēmas piemērošanas jomu un sekas. 2007. gada 16. februāra un 4. jūnija vēstulēs Spānijas Karaliste sniedza Komisijai pieprasīto informāciju.

5 Pa faksu 2007. gada 28. augustā Komisija saņēma prasītājas *Deutsche Telekom AG* sūdzību, kurā tika apgalvots, ka strīdīgā shēma ir ar kopējo tirgu nesaderīgs valsts atbalsts.

6 Ar 2007. gada 10. oktobra lēmumu, kura kopsavilkums tika publicēts 2007. gada 21. decembrī (OV 2007, C 311, 21. lpp.), Komisija uzsāka oficiālo izmeklēšanas procedūru par strīdīgo shēmu.

7 Komisija ar Spānijas Karalistes 2007. gada 5. decembra vēstuli saņēma apsvērumus par šo lēmumu uzsākt oficiālās izmeklēšanas procedūru. Laikā no 2008. gada 18. janvāra līdz 16. jūnijam Komisija turklāt saņēma 32 ieinteresēto trešo personu apsvērumus, tostarp 2008. gada 12. februārī iesniegtos prasītājas apsvērumus. Spānijas Karaliste 2008. gada 30. jūnija un 2009. gada 22. aprīļa vēstulēs sniedza savus komentārus par ieinteresēto trešo personu piezīmēm.

8 Attiecībā uz kapitāldaļu iegādi, kas veikta Eiropas Savienībā, Komisija izbeidza procedūru ar Lēmumu 2011/5/EK (2009. gada 28. oktobris) par nemateriālās vērtības norakstīšanu nodokļu vajadzībām saistībā ar kapitāla daļu iegādi ārvalstīs C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), ko īstenojusi Spānija (OV 2011, L 7, 48. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

9 Apstrīdētajā lēmumā strīdīgā shēma, kas ļauj Spānijā reģistrētiem uzņēmumiem veikt nemateriālās vērtības norakstīšanu saistībā ar kapitāldaļu iegādi ārvalstu uzņēmumos, kuri reģistrēti Savienībā, ir atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu.

10 Tomēr apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. un 3. punktā ir ļauts turpināt piemērot strīdīgo shēmu visā šajā shēmā paredzētajā amortizācijas periodā attiecīgi tām kapitāldaļu iegādēm, kas ir veiktas pirms lēmuma sākt oficiālo izmeklēšanas procedūru publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* 2007. gada 21. decembrī, kā arī attiecībā uz tām kapitāldaļu iegādēm, kuru iegāde ir pakļauta atļaujas saņemšanai no regulatīvās iestādes, kam par šo iegādi ticis paziņots pirms šī datuma, un kuras ir bijušas neatgriezeniski uzsāktas pirms 2007. gada 21. decembra.

11 Apstrīdētā lēmuma 4. panta 1. punktā ir noteikts, ka Spānijas Karalistei uzliktais atgūšanas pienākums neattiecas uz atbalstu, kas saistīts ar šī lēmuma 1. panta 2. punktā minēto kapitāldaļu iegādi. Tiesas sēdē Komisija paskaidroja, ka tas, ka apstrīdētā lēmuma 4. pantā nav minēta kapitāldaļu iegāde, kas paredzēta minētā lēmuma 1. panta 3. punktā, ir pārrakstīšanās kļūda, un tas tika ierakstīts tiesas sēdes protokolā.

Tiesvedība un lietas dalībnieču prasījumi

12 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 6. maijā, prasītāja cēla šo prasību.

13 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2010. gada 9. augustā un 7. septembrī, *Ebro Foods*, *SA*, *Banco Santander*, *SA*, *Iberdrola*, *SA* un *Telefónica*, *SA* lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā Komisijas prasījumu atbalstam. Ar 2010. gada 26. novembra rīkojumiem Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētājs apmierināja šos lūgumus par iestāšanos lietā un atļāva *Iberdrola*, kā arī *Telefónica* izmantot angļu valodu tiesvedības mutvārdu procesā.

14 Procedūra tika apturēta divas reizes, vispirms ar Vispārējās tiesas otrās palātas priekšsēdētāja 2014. gada 13. marta rīkojumu, līdz tiek pieņemti lēmumi par lietas izbeigšanu lietās T-219/10 *Autogrill España*/Komisija un T-399/11, *Banco Santander* un *Santusa*/Komisija, pēc tam ar Vispārējās tiesas otrās palātas priekšsēdētāja 2015. gada 9. marta rīkojumu, kamēr nav pieņemts lēmums par

tiesvedības izbeigšanu apelācijas sūdzībās par spriedumiem šajā divās lietās (spriedumi, 2014. gada 7. novembris, *Banco Santander* un *Santusa*/Komisija, T-399/11, EU:T:2014:938, un 2014. gada 7. novembris, *Autogrill España*/Komisija, T-219/10, EU:T:2014:939). Tiesvedība tika atsākta 2016. gada 21. decembrī, proti, sprieduma lietā Komisija/*World Duty Free Group* u.c. (C-20/15 P un C-21/15 P, EU:C:2016:981), kurā tika taisīts nolēmums par šīm apelācijas sūdzībām, pasludināšanas dienā. Ar Vispārējās tiesas devītās palātas priekšsēdētāja 2017. gada 13. februāra lēmumu tika noraidīts prasītājas lūgums apturēt šo tiesvedību, līdz tiks pieņemts nolēmums, ar kuru tiek izbeigta tiesvedība lietā T-219/10 RENV *World Duty Free Group*/Komisija.

15 Ar lēmumiem, kas pieņemti 2017. gada 20. un 30. oktobrī, Vispārējās tiesas devītās palātas priekšsēdētājs atļāva personām, kas iestājušās lietā, uzstāties tiesas sēdē spāņu valodā.

16 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2017. gada 26. oktobrī, Komisija iesniedza pieteikumu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas. Šis pieteikums par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas tika pievienots lietai ar Vispārējās tiesas 2017. gada 13. novembra rīkojumu.

17 2017. gada 16. novembra tiesas sēdē tika uzklausīti lietas dalībnieču mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz Vispārējās tiesas rakstveida un mutiskajiem jautājumiem.

18 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– "atcelt [apstrīdēto lēmumu], ciktāl tas attiecas uz noteikumu par tiesiskās paļāvības aizsardzību, kas paredzēts [tā] 1. panta 2. un 3. punktā, par labu dažiem tajā norādītajiem Spānijas ieguldītājiem" (turpmāk tekstā – "apstrīdētais noteikums");

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, izņemot tos, kas radušies sakarā ar iestāšanos lietā un kas būtu jāsedz personām, kuras iestājušās lietā, un pakārtoti, ja prasība tiek noraidīta, piespriest katram lietas dalībniekam segt savus tiesāšanās izdevumus pašam;

– pakārtoti apturēt šo tiesvedību, līdz tiek pieņemts galīgais nolēmums par prasībām, kas iesniegtas par Komisijas Lēmumu (ES) 2015/314 (2014. gada 15. oktobris) par valsts atbalstu SA.35550 (13/C) (ex 13/NN) (ex 12/CP), ko īstenojusi Spānija – shēma finanšu nemateriālās vērtības norakstīšanai nodokļu vajadzībām saistībā ar kapitāldaļu iegādi ārvalstīs (OV 2015, L 56, 38. lpp.).

19 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību kā nepieņemamu;

– pakārtoti pieņemt lēmumu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas;

– papildus pakārtoti noraidīt prasību kā nepamatotu;

– piespriest prasītajai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

20 *Ebro Foods*, *Banco Santander*, *Iberdrola* un *Telefónica* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību kā nepieņemamu un pakārtoti – kā nepamatotu;

– piespriest prasītajai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par pieteikumu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas

21 Sava pieteikuma par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas pamatošanai Komisija apgalvo, ka prasītāja ir zaudējusi interesi celt prasību. Pēc Komisijas domām, uz prasītājas konkurentes *Telefónica* kapitāldaļu iegādi sabiedrībā *O2*, uz ko atsaucas prasītāja, lai pamatotu savu interesi celt prasību par apstrīdētā noteikuma atcelšanu, ciktāl šis noteikums ļāva *Telefónica* piemērot strīdīgo shēmu attiecīgo kapitāldaļu iegādei, minētais noteikums neattiecās, kā tas izriet no Spānijas iestāžu jaunās administratīvās interpretācijas attiecībā uz strīdīgo shēmu (2012. gada 21. marta administratīvais skaidrojums V0608-12) un Komisijas novērtējuma attiecībā uz šo shēmu Lēmumā 2015/314. Četras personas, kas iestājušās lietā, norādīja, ka tās neatbalsta šo pieteikumu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas un tā pamatā esošos iemeslus, it īpaši atzīmējot, ka šo iemeslu izvērtēšana uzliek Vispārējai tiesai pienākumu lemt par jautājumiem, uz kuriem balstīti pamati, kas izvirzīti viņu prasību, kuras celtas par Lēmumu 2015/314 (lietas T-12/15 *Banco Santander* un *Santusa*/Komisija, T-256/15 *Telefónica*/Komisija un T-260/15 *Iberdrola*/Komisija), pamatošanai.

22 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasītājas interesei celt prasību, ņemot vērā prasības priekšmetu, ir jāpastāv prasības celšanas brīdī, pretējā gadījumā šāda prasība nav pieņemama. Šim prasības priekšmetam – tāpat kā interesei celt prasību – ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, pretējā gadījumā lieta ir jāizbeidz, līdz ar ko prasības rezultātam ir jāsniedz labums lietas dalībniekam, kas to ir cēlis (skat. spriedumus, 2007. gada 7. jūnijs, *Wunenburger*/Komisija, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 42. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2013. gada 28. maijs, *Abdulrahim* /Padome un Komisija, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).

23 Šajā lietā Komisija būtībā apgalvo, ka no apstākļiem, kas radušies pēc šīs prasības celšanas, izriet, ka apstrīdētais noteikums neļāva *Telefónica* piemērot strīdīgo shēmu un tādējādi tai nepiešķīra priekšrocības saistībā ar sabiedrības *O2* iegādi. No tā izriet, ka prasītājai vairs nav intereses prasīt atcelt apstrīdēto noteikumu, lai panāktu, ka konkurents zaudē piešķirtās priekšrocības ar atpakaļejošu spēku.

24 Jāatgādina, ka prasītājas intereses celt prasību saglabāšanās ir jāizvērtē *in concreto*, ņemot vērā tostarp apgalvotā pārkāpuma sekas un apgalvotā kaitējuma būtību (skat. spriedumu, 2013. gada 28. maijs, *Abdulrahim*/Padome un Komisija, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka, pat pieņemot, kā apgalvo Komisija, ka *Telefónica* nevarēja izmantot strīdīgo shēmu pirms iepriekš minētās administratīvās interpretācijas un tāpēc apstrīdētais noteikums uz to neattiecas, prasītājas interese panākt šī noteikuma atcelšanu saglabājas.

26 Šāda interese izriet, pirmkārt, no prasītājas kā ieinteresētās personas – sūdzības iesniedzējas statusa, kā arī no šīs sūdzības daļējas noraidīšanas un noraidīšanas pēc būtības ar apstrīdēto noteikumu.

27 Pat ja apstrīdētais lēmums un līdz ar to arī apstrīdētais noteikums nebūtu uzskatāmi par skaidru atbildi uz prasītājas sūdzību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 12. februāris, *BUPA* u.c./Komisija, T-289/03, EU:T:2008:29, 317. punkts un tajā minētā judikatūra), tomēr pretēji tam, ko prasītāja bija norādījusi savā sūdzībā, Komisija uzskatīja, ka strīdīgo shēmu varētu turpināt piemērot dažos tajā minētajos gadījumos. Šāds noraidījums ir pietiekams, lai raksturotu prasītājas interesi celt prasību šajā lietā tādā nozīmē, ka šī atteikuma atcelšana, pamatojoties uz tās izvirzīto vienīgo pamatu, var piešķirt tai tādas priekšrocības, ka strīdīgā shēma tiek atzīta par nelikumīgu un aizliegtu, tostarp apstrīdētajā noteikumā paredzētajos gadījumos.

28 Netiek apstrīdēts, ka prasītāja ir "ieinteresētā persona" Padomes Regulas (EK) Nr. 659/1999 (1999. gada 22. marts), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [LESD 108.] panta piemērošanai (OV 1999, L 83, 1. lpp.), kurā izdarīti grozījumi, 1. panta h) punkta izpratnē, "kur[as] intereses var ietekmēt atbalsta piešķīrums", kas pēc definīcijas ir "interese" formālās izmeklēšanas procedūrā, kuras rezultātā jāpieņem Komisijas lēmums, un attiecīgi, ņemot vērā tās sūdzības noraidīšanu ar šo lēmumu, interese celt prasību par šo lēmumu, kas tai nav labvēlīgs. Jāatzīmē, ka prasītāja ir arī ieinteresētā persona, kas iesniedza sūdzību, kura bija par pamatu formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanai un kura šīs sūdzības kontekstā izskaidroja tās iesniegšanas iemeslus, vispirms un pirms nelabvēlīgo konkurences apstākļu, kas radušies darījumā saistībā ar sabiedrību *O2*, pieminēšanas norādot konkurences priekšrocības, kas vispārīgi piešķirtas Spānijas telekomunikāciju nozares uzņēmumiem, kurā darbojas arī prasītāja, kā arī priekšrocību, kas vispārīgi piešķirta tās Spānijas konkurentei *Telefónica*, neatkarīgi no *Telefónica* kapitāldaļu iegādes uzņēmumā *O2*.

29 No tā izriet, ka ar Komisijas apgalvoto faktu, kas, iespējams, radies pēc šīs prasības celšanas, saskaņā ar kuru *Telefónica* nevarēja gūt labumu no strīdīgās shēmas, kas ar apstrīdēto lēmumu tika atzīta par nelikumīgu, kad *Telefónica* iegādājās kapitāldaļas uzņēmumā *O2*, un saskaņā ar kuru apstrīdētais noteikums neļāva *Telefónica* izmantot šo shēmu attiecībā uz šo kapitāldaļu iegādi, nevar būt pamats apšaubīt prasītājas interesi celt prasību par apstrīdēto noteikumu. Ja tas būtu citādi, it īpaši, ja no ieinteresētajām personām un jo īpaši tām personām, kuras rosināja uzsākt oficiālās izmeklēšanas procedūru, tiktu prasīts, lai tās turklāt pierāda, kā to būtībā apgalvo Komisija, sava uzņēmuma kā konkurenta statusu, kas faktiski gūst priekšrocības no apstrīdētajā lēmumā izvērtētās strīdīgās shēmas, tā rezultātā pieņemamības nosacījums, kurš ir būtisks un primārs nosacījums attiecībā uz ikvienu prasību, proti, interese celt prasību, kurai ir jāturpinās līdz prasības izskatīšanas beigām, tiktu jaukts ar *locus standi* nosacījumu, tomēr šie abi ir atsevišķi nosacījumi, kas fiziskai vai juridiskai personai ir jāizpilda kumulatīvi (skat. spriedumu, 2015. gada 17. septembris, *Mory* u.c./Komisija, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 58. un 62. punkts un tajos minētā judikatūra).

30 Jāpiebilst, ka nav strīda par to, ka pirms apstākļu iestāšanās, kas izrietēja no šīs prasības celšanas un uz kuriem atsaucās Komisija, *Telefónica* patiešām guva labumu no strīdīgās shēmas, iegādājoties kapitāldaļas sabiedrībā *O2*, kā to atzina Vispārējā tiesa 2012. gada 21. marta rīkojumā lietā *Telefónica* /Komisija (T-228/10, nav publicēts, EU:T:2012:140, 26. punkts), un ka šis faktiskais ieguvums no strīdīgās shēmas par labu sūdzības iesniedzēja konkurentam, kurš savā sūdzībā ir skaidri minējis priekšrocības, kas piešķirtas saistībā ar šo kapitāldaļu iegādi, ļauj arī un katrā ziņā uzskatīt, ka šis sūdzības iesniedzējs saglabā interesi celt prasību par lēmumu, ar kuru noraidīta šī sūdzība.

31 Turpinājumā jāuzskata, ka prasītāja saglabā arī interesi lūgt atcelt apstrīdēto lēmumu, lai nepieļautu, ka nākotnē atkārtojas iespējamais šī akta prettiesiskums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 7. jūnijs, *Wunenburger*/Komisija, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 50. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā ziņā ir svarīgi uzsvērt, ka apgalvotais prettiesiskums var atkārtoties nākotnē neatkarīgi no apstākļiem, kas ir šīs prasības pamatā, jo šis prettiesiskums neatkarīgi no šiem apstākļiem rada šaubas par tiesiskās paļāvības aizsardzības principa piemērošanas vispārējo nosacījumu interpretāciju un aizsardzības, ko var piešķirt saskaņā ar šo principu, piemērojamību laikā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 24. septembris, *Reliance Industries*/Padome un Komisija, T-45/06, EU:T:2008:398, 43. punkts).

32 No minētā izriet, ka Komisijas pieteikums par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas ir jānoraida un nav nepieciešams pieņemt nostāju par Lēmuma 2015/314 piemērošanas jomu, un tādējādi arī nav vajadzības apmierināt pieteikumu par tiesvedības apturēšanu, kuru prasītāja ir iesniegusi tikai gadījumam, ja Vispārējā tiesa izšķirtos lemt par minēto lēmumu, proti, pieteikumu, kurš arī līdz ar to ir jānoraida.

Par prasības pamatotību

33 Prasītāja izvirza tikai vienu pamatu, kas ir balstīts uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principa nepareizu piemērošanu. Komisija esot kļūdaini uzskatījusi, ka tai ir jāpiemēro šis princips par labu konkrētiem šīs strīdīgās shēmas saņēmējiem, lai gan nebija izpildīti šī principa piemērošanas nosacījumi. Komisijai esot bijis jāpieprasa atgūt atbalstus, kas piešķirti saskaņā ar šo shēmu, un jāliedz turpināt šīs shēmas īstenošanu attiecībā uz kapitāldaļu iegādēm, kas veiktas pirms lēmuma par formālās procedūras uzsākšanu publicēšanas.

34 Šajā ziņā jāatgādina, ka Komisija ir attaisnojusi atļauju turpināt strīdīgās shēmas piemērošanu attiecībā uz dažām kapitāldaļu iegādēm – proti, kapitāldaļu iegādēm, kas ir veiktas pirms lēmuma sākt oficiālo izmeklēšanas procedūru publicēšanas *Oficiālajā Vēstnesī* 2007. gada 21. decembrī, kā arī attiecībā uz tām kapitāldaļu iegādēm, kuru iegāde ir pakļauta atļaujas saņemšanai no regulatīvās iestādes, kam par šo iegādi tika paziņots pirms šī datuma, un kuras bija neatgriezeniski uzsāktas pirms 2007. gada 21. decembra, – un to, ka daži no attiecīgajiem nodokļa atskaitījumiem, attiecībā uz kuriem saņēmēji ir tiesiski paļāvušies, ka attiecīgais atbalsts ir piešķirts saskaņā ar EK līguma noteikumiem, netiek atgūti. Kā apgalvo Komisija, ar diviem paziņojumiem, proti, 2006. gada 19. janvāra un 17. februāra paziņojumiem, atbildot uz Parlamenta jautājumiem, tā līdz 2007. gada 21. decembrim, proti, datumam, kad *Oficiālajā Vēstnesī* tika publicēts lēmums par formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu, sniedza īpašas, beznosacījuma un saskaņotas garantijas, kuru rezultātā strīdīgās shēmas saņēmēji pamatoti cerēja, ka minētā shēma neietilpst noteikumu par valsts atbalstu piemērošanas jomā (apstrīdētā lēmuma 158.–170. apsvērums).

35 Tāpat jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 14. pantu, "ja nelikumīga atbalsta gadījumos tiek pieņemti negatīvi lēmumi, Komisija izlemj, ka attiecīgā dalībvalsts veic visus vajadzīgos pasākumus, lai atgūtu atbalstu no saņēmēja". Nelikumīgi piešķirta atbalsta atcelšana, to atgūstot, ir nelikumības konstatēšanas loģiskas sekas. Valsts pienākums atcelt atbalstu, ko Komisija uzskata par nesaderīgu ar iekšējo tirgu, ir noteikts, lai atjaunotu iepriekšējo stāvokli (skat. spriedumu, 2003. gada 5. augusts, *P & O European Ferries (Vizcaya)* un *Diputación Foral de Vizcaya*/Komisija, T-116/01 un T-118/01, EU:T:2003:217, 223. punkts un tajā minētā judikatūra), liekot saņēmējam zaudēt priekšrocību, ko tas ir saņēmis, salīdzinājumā ar saviem konkurentiem (skat. spriedumus, 2002. gada 7. marts, Itālija/Komisija, C-310/99, EU:C:2002:143, 99. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2004. gada 29. aprīlis, Vācija/Komisija, C-277/00, EU:C:2004:238, 75. punkts un tajā minētā judikatūra; 2010. gada 15. jūnijs, *Mediaset*/Komisija, T-177/07, EU:T:2010:233, 169. punkts).

36 Tomēr šajā pašā tiesību normā ir paredzēts, ka "Komisija neprasa atbalsta atgūšanu, ja tas būtu pretrunā kādam Kopienu tiesību vispārējam principam".

37 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesiskās paļāvības aizsardzības princips ir vispārējs Savienības tiesību princips. Ar judikatūru šis princips ir arvien plašāk atzīts Savienības tiesību sistēmā, kur tas tiek saukts par "augstāka juridiskā spēka tiesību normu", kas aizsargā personu intereses (spriedums, 1975. gada 14. maijs, *CNTA*/Komisija, 74/74, EU:C:1975:59, 44. punkts), "Kopienu pamatprincipu" (spriedums, 2005. gada 7. jūnijs, *VEMW* u.c., C-17/03, EU:C:2005:362, 73. punkts), vai arī par "vispārīgo principu" (spriedums, 2001. gada 4. oktobris, Itālija/Komisija, C-403/99, EU:C:2001:507, 35. punkts). Tiek uzskatīts, ka tas izriet no tiesiskās drošības principa, kas pieprasa, lai Savienības tiesību normas būtu skaidras un to piemērošana personām būtu paredzama, jo tā mērķis ir noteikumu grozījumu gadījumā nodrošināt vienas vai vairāku fizisko vai juridisko personu tiesisko attiecību aizsardzību (šajā ziņā skat. spriedumu, 2000. gada 18. maijs, *Rombi* un *Arkopharma*, C-107/97, EU:C:2000:253, 66. punkts un tajā minētā judikatūra, un ģenerāladvokāta F. Ležē [*P. Léger*] secinājumus apvienotajās lietās Beļģija un *Forum 187*/Komisija, C-182/03 un C-217/03, EU:C:2006:89, 367. punkts).

38 Šajā lietā vispirms ir jānorāda, ka lietas dalībnieces ir vienojušās, ka strīdīgā shēma netika paziņota Komisijai un ka līdz ar to nav ticis izpildīts paziņošanas pienākums, kas paredzēts LESD 108. panta 3. punktā.

39 Turpinājumā jānorāda, ka tiesas sēdē prasītāja atzina – un tas tika atzīmēts tiesas sēdes protokolā –, ka tiesiskās paļāvības aizsardzības princips izņēmuma kārtā bija piemērojams nepaziņotajam atbalstam, un tādējādi atteicās no sava iebilduma par to, ka šis princips nav piemērojams, ja atbalsta shēma ir formāli nelikumīga nepaziņošanas dēļ.

40 No judikatūras izriet, ka tiesiskā paļāvība var aizsargāt nepaziņota atbalsta saņēmējus, bet tikai izņēmuma gadījumos.

41 Konkrētāk, ir ticis nospriests, ka, ņemot vērā paziņošanas pienākuma pamatlomu, lai ļautu Komisijai efektīvi veikt valsts atbalsta kontroli, kurai ir obligāts raksturs, atbalsta saņēmējiem uzņēmumiem principā tiesiskā paļāvība par atbalsta likumību var būt tikai tad, ja tas ir piešķirts, ievērojot LESD 108. pantā paredzēto procedūru, un rūpīgam uzņēmējam parasti ir jāspēj pārliecināties, ka šī procedūra ir ievērota. Īpaši gadījumā, ja atbalsts ir piešķirts, par to iepriekš nepaziņojot Komisijai, un tādējādi tas ir nelikumīgs saskaņā ar LESD 108. panta 3. punktu, atbalsta saņēmējs dotajā brīdī nevar iegūt tiesisko paļāvību attiecībā uz atbalsta piešķiršanas likumību, ja vien nepastāv ārkārtas apstākļi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1987. gada 24. novembris, *RSV*/Komisija, 223/85, EU:C:1987:502, 16. un 17. punkts; 1990. gada 20. septembris, Komisija/Vācija, C-5/89, EU:C:1990:320, 14. un 16. punkts; 2013. gada 13. jūnijs, *HGA* u.c./Komisija, no C-630/11 P līdz C-633/11 P, EU:C:2013:387, 134. punkts; 1998. gada 27. janvāris, *Ladbroke Racing*/Komisija, T-67/94, EU:T:1998:7, 182. punkts; 2014. gada 16. oktobris, *Alcoa Trasformazioni*/Komisija, T-177/10, EU:T:2014:897, 61. punkts, un 2016. gada 22. aprīlis, Īrija un *Aughinish Alumina*/Komisija, T-50/06 RENV II un T-69/06 RENV II, EU:T:2016:227, 214. punkts).

42 Šī izņēmuma atzīšanu pamato it īpaši dalībvalstu un saņēmēju atšķirīgais statuss attiecībā uz paziņošanas pienākumu. Vienīgie šī pienākuma adresāti ir dalībvalstis, un tās nevar atsaukties uz savu nelikumīgo rīcību, lai padarītu par neefektīviem Komisijas pieņemtos lēmumus un LESD 107. un 108. panta lietderīgo iedarbību, kā arī uz to tiesisko paļāvību attiecībā uz atbalsta, ko tās nav paziņojušas, likumību (skat. spriedumu, 2011. gada 28. jūlijs, *Diputación Foral de Vizcaya* u.c./Komisija, no C-471/09 P līdz C-473/09 P, nav publicēts, EU:C:2011:521, 65. punkts un tajā minētā judikatūra), un noteiktos gadījumos – pat ne uz šī atbalsta saņēmēju tiesisko paļāvību (spriedumi, 1997. gada 14. janvāris, Spānija/Komisija, C-169/95, EU:C:1997:10, 48. un 49. punkts, un 2016. gada 22. aprīlis, Francija/Komisija, T-56/06 RENV II, EU:T:2016:228, 43. punkts).

43 Turpretim, ciktāl atbalsta saņēmējiem nevar pārmest tā nepaziņošanu, šādas nepaziņošanas dēļ nevar izslēgt iespēju atsaukties uz viņu tiesisko paļāvību attiecībā uz atbalsta likumību.

44 Izņēmums, kas noteikts atbalsta saņēmēju labā, turklāt ir pamatots ar faktu, kā to pamatoti norādījusi Komisija, ka bez tā atzīšanas vispārējais tiesiskās paļāvības aizsardzības princips zaudētu savu jēgu valsts atbalsta jomā, jo atgūšanas pienākums, kura [piemērošanas jomu] ar šo principu tiek mēģināts mazināt, attiecas tikai uz nepaziņotu atbalstu, kas īstenots bez Komisijas apstiprinājuma. Tomēr ir ticis nospriests, ka Regulas Nr. 659/1999 pieņemšana radīja jaunu situāciju attiecībā uz tāda atbalsta atgūšanu, kas nav saderīgs ar iekšējo tirgu, apstiprinot atgūšanas sistemātisko raksturu (Regulas 659/1999 14. panta 1. punkta pirmais teikums), vienlaikus paredzot izņēmumu (Regulas Nr. 659/1999 14. panta 1. punkta otrais teikums) gadījumā, kad atgūšana ir pretrunā Savienības tiesību vispārējam principam, kas ir jauna situācija, no kuras ir jāizdara visi juridiskie secinājumi un kura Komisijai ir jāņem vērā, pieņemot lēmumus, jo īpaši vajadzības gadījumā atsakoties no tāda atbalsta atgūšanas, kas nav saderīgs ar iekšējo tirgu (spriedums, 2010. gada 1. jūlijs, *ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni*/Komisija, T-62/08, EU:T:2010:268, 275. un 276. punkts). Ja atbalsta saņēmēji nevar atsaukties uz tiesisko paļāvību vienīgi tāpēc, ka tas nav paziņots, tad Regulas Nr. 659/1999 14. pantam, ciktāl tajā ir paredzēts, ka Komisija neprasa atgūt atbalstu, ja tas ir pretrunā kādam vispārējam tiesību principam, tiktu atņemta piemērošanas joma, lai gan likumdevējs šo pantu ir pieņēmis tieši tāpēc, lai ierobežotu pienākuma atgūt nelikumīgu atbalstu, kuru Komisija ir atzinusi par nesaderīgu ar iekšējo tirgu, tvērumu.

45 Prasītāja apstrīd, ka šajā lietā pastāv ārkārtas apstākļi, kas var attaisnot tiesiskās paļāvības aizsardzības principa piemērošanu noteiktu konkrētu strīdīgās shēmas saņēmēju labā, apgalvojot, ka neviens no šī principa piemērošanas nosacījumiem šajā gadījumā nav izpildīts.

46 Jāatgādina, ka šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka tiesības atsaukties uz tiesisko paļāvību ir pakārtotas trīs kumulatīvu nosacījumu izpildei. Pirmkārt, administrācijai ir jābūt sniegušai ieinteresētajai personai konkrētus, beznosacījumu un saskaņotus solījumus, kuri izriet no kompetentiem un uzticamiem avotiem. Otrkārt, šiem solījumiem ir jābūt tādiem, kas var radīt pamatotas cerības personai, kurai tie ir adresēti. Treškārt, sniegtajām garantijām ir jāatbilst piemērojamām tiesību normām (skat. spriedumus, 2008. gada 16. decembris, *Masdar* (*UK*)/Komisija, C-47/07 P, EU:C:2008:726, 81. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2006. gada 23. februāris, *Cementbouw Handel & Industrie*/Komisija, T-282/02, EU:T:2006:64, 77. punkts un tajā minētā judikatūra), ciktāl solījumi, kas sniegti atbalsta neatgūšanas gadījumā, kuri var izrietēt no solījumiem, kas sniegti gadījumam, ja attiecīgais pasākums nav kvalificēts kā atbalsts, ir saskaņā ar Regulas 659/1999 14. pantu (skat. iepriekš 44. punktu; šajā ziņā skat. arī šodien pasludināto spriedumu, *Banco Santander* un *Santusa*/Komisija, T-399/11 RENV, 272.–278. punkts).

47 Šajā lietā prasītāja neapstrīd, ka šis trešais nosacījums ir izpildīts, bet noliedz, ka ir izpildīti pirmie divi nosacījumi, un ir jāuzsver, ka tie paši par sevi ir ierobežojoši un sniedz pamatu ārkārtēju apstākļu raksturošanai, kā to apliecina gadījumu, kad tie ir izpildīti, retums (šajā ziņā skat. spriedumus, 2010. gada 1. jūlijs, *ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni*/Komisija, T-62/08, EU:T:2010:268, 278.–289. punkts; 2012. gada 27. septembris, *Producteurs de légumes de France*/Komisija, T-328/09, nav publicēts, EU:T:2012:498, 25.–30. punkts, un 2016. gada 22. aprīlis, Īrija un *Aughinish Alumina* /Komisija, T-50/06 RENV II un T-69/06 RENV II, EU:T:2016:227, 222., 225. un 252. punkts).

48 Prasītāja arī apstrīd to, ka šajā lietā ir izpildīts papildu nosacījums, kas izriet no noteiktiem spriedumiem, kuri taisīti saistībā ar tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, un kas prasa, lai attiecīgā aizsardzība netiktu piešķirta pretrunā sabiedrības interesēm (skat. iepriekš 83. punktā minēto judikatūru). Tomēr var teikt, ka attiecīgo interešu, pirmkārt, attiecīgās personas individuālo interešu un, otrkārt, Savienības sabiedrības interešu, izsvēršana, ko prasa šī nosacījuma pārbaude, vienlaikus veicina arī tiesiskās paļāvības atzīšanu tikai izņēmuma gadījumos, jo šis nosacījums ļauj, lai gan ir tikušas sniegti konkrēti solījumi, kas ir radījuši tiesisko paļāvību, un lai gan tādējādi ir izpildīti pirmie divi šīs atzīšanas nosacījumi, neaizsargāt līdz ar to atzītu tiesisko paļāvību, pamatojoties uz pretrunu ar Savienības sabiedrības interesēm.

49 Tādēļ, ņemot vērā visus šos apsvērumus, ir jāpārbauda, vai Komisija ir pareizi novērtējusi trīs nosacījumus tiesiskās paļāvības atzīšanai, ko apstrīd prasītāja, un, ja atbilde ir apstiprinoša, vai Komisija ir pareizi ierobežojusi atzītās tiesiskās paļāvības piemērojamību laikā, ko arī apstrīd prasītāja.

Par konkrētiem solījumiem, kas sniegti ar Komisijas atbildēm uz diviem Parlamenta jautājumiem

50 Apstrīdētajā lēmumā Komisija Savienības administrācijas konkrētus solījumus ir secinājusi no Komisijas vārdā sniegtās atbildes uz diviem Parlamenta jautājumiem. Abas Komisijas atbildes, kuras angļu valodā sniedza tās loceklis, daļēji tika reproducētas un tulkotas apstrīdētā lēmuma 165. apsvērumā.

51 Saskaņā ar 2006. gada 19. janvārī sniegto atbildi uz jautājumu E-4431/05 (turpmāk tekstā – "pirmā atbilde"):

> "5. Komisija nevar apstiprināt, ka Spānijas uzņēmējsabiedrību pārāk augstie piedāvājumi ir saistīti ar Spānijas nodokļu tiesību aktiem, kas ļauj uzņēmējsabiedrībām amortizēt [finanšu] nemateriālo vērtību ātrāk, nekā to dara līdzīgas Francijas vai Itālijas uzņēmējsabiedrības. Tomēr Komisija var apstiprināt, ka šādi valsts tiesību akti neietilpst valsts atbalsta noteikumu piemērošanas jomā, bet

drīzāk piederas pie vispārīgajiem nolietojuma noteikumiem, ko piemēro visām Spānijas uzņēmējsabiedrībām." (*The Commission cannot confirm whether the high bids by Spanish companies are due to Spain's tax legislation enabling undertakings to write off goodwill more quickly than their French or Italian counterparts. The Commission can confirm, however, that such national legislations do not fall within the scope of application of state aid rules, because they rather constitute general depreciation rules applicable to all undertakings in Spain*.)

52 Saskaņā ar 2006. gada 17. februārī sniegto atbildi uz jautājumu E-4772/05 (turpmāk tekstā – "otrā atbilde"):

"Saskaņā ar pašlaik Komisijas rīcībā esošo informāciju šķiet, ka Spānijas (nodokļu) sistēmas noteikumi attiecībā uz nemateriālās vērtības amortizāciju ir piemērojami visām Spānijas uzņēmējsabiedrībām neatkarīgi no to lieluma, darbības jomas, juridiskā veida, privātā vai publiskā īpašuma rakstura, jo tie ir vispārīgie nolietojuma noteikumi. Tādēļ nešķiet, ka tie attiecas uz valsts atbalsta noteikumu piemērošanu. Komisija, protams, rūpīgi izpētīs jebkādu pretēju informāciju, kas tai tiks iesniegta." (*According to the information currently in its possession, it would however appear to the Commission that the Spanish(tax) rules related to the write off of 'goodwill' are applicable to all undertakings in Spain independently from their sizes, sectors, legal forms or if they are privately or publicly owned because they constitute general depreciation rules. Therefore, they do not appear to fall within the scope of application of the state aid rules. The Commission will of course thoroughly investigate any information that would come to its knowledge indicating the contrary*.)

53 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru precīza, beznosacījuma un saskaņota informācija no autoritatīviem un uzticamiem avotiem ir uzskatāma par garantijām, kas var radīt pamatotas cerības (spriedumi, 2010. gada 16. decembris, *Kahla Thüringen Porzellan*/Komisija, C-537/08 P, EU:C:2010:769, 63. punkts; 2013. gada 13. jūnijs, *HGA* u.c./Komisija, no C-630/11 P līdz C-633/11 P, EU:C:2013:387, 132. punkts, un 2014. gada 12. decembris, *Banco Privado Português* un *Massa Insolvente do Banco Privado Português*/Komisija, T-487/11, EU:T:2014:1077, 125. punkts). Turklāt neviens nevar atsaukties uz šī tiesiskās paļāvības principa pārkāpumu, ja administrācija nav viņam sniegusi konkrētus solījumus (spriedumi, 2011. gada 17. marts, *AJD Tuna*, C-221/09, EU:C:2011:153, 72. punkts, un 2013. gada 18. jūnijs, *Schenker & Co.* u.c., C-681/11, EU:C:2013:404, 41. punkts).

54 Prasītāja apstrīd Komisijas sniegto konkrēto solījumu pastāvēšanu, pamatojoties gan uz šo divu tās sniegto atbilžu formu, gan uz to saturu.

– Par divu Komisijas sniegto atbilžu formu

55 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka veidam, kādā administrācijas garantijas tiek paziņotas, nav nozīmes (spriedumi, 2006. gada 14. februāris, *TEA-CEGOS* u.c./Komisija, T-376/05 un T-383/05, EU:T:2006:47, 88. punkts, un 2008. gada 24. septembris, *Kahla/Thüringen Porzellan*/Komisija, T-20/03, EU:T:2008:395, 146. punkts).

56 Prasītāja neapstrīd šo judikatūru, kā tā jau ir norādījusi, bet būtībā apgalvo, ka iespējamās Komisijas garantijas būtu vismaz jāattiecina uz, pirmkārt, strīdīgās shēmas saņēmējiem, bet tas tā nav ar Komisijas atbildēm uz Parlamenta jautājumiem, kas ir daļa no starpiestāžu juridiskajām debatēm, un, otrkārt, šīs garantijas ir jādara zināmas minētajiem strīdīgās shēmas saņēmējiem, bet tas tā nav, ņemot vērā izvēlēto informācijas sniegšanas veidu.

57 Tomēr, pirmkārt, no judikatūras neizriet, ka tikai tādu iestāžu akti, kas īpaši adresēti vai paredzēti uzņēmējiem, var tiem radīt tiesisko paļāvību. Tādējādi tika atzīts, ka uzņēmējam konkrētus solījumus sniedz Komisijas prakse, kas attiecas uz koncentrācijas lietām, kurās nav iesaistīts šis uzņēmums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2004. gada 28. septembris, *MCI*/Komisija, T-310/00, EU:T:2004:275, 108.–112. punkts). Tas *a fortiori* tā var būt tikai gadījumā, kad tiek pieņemts iestādes lēmums, kas konkrēti

attiecas uz strīdīgo atbalstu. Turklāt 2006. gada 22. jūnija spriedumā lietā Beļģija un *Forum 187* /Komisija (C-182/03 un C-217/03, EU:C:2006:416, 158. punkts) Tiesa nosprieda, ka tāda Komisijas atbilde uz Parlamenta jautājumu, kā šajā lietā aplūkotās, ļāva attiecīgās shēmas saņēmējiem radīt tiesisko paļāvību par tās likumību.

58 No prasītājas norādītās judikatūras izriet nevis tas, ka ieinteresētajai personai ir formāli jābūt tiesību akta, kas ir īpašu garantiju avots, adresātam, bet ka jēdziens ieinteresētajai personai "sniegti" vai "adresēti" solījumi nozīmē, ka šiem solījumiem ir jāattiecas uz šo ieinteresēto personu un tā par tiem ir jāinformē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2004. gada 28. septembris, *MCI*/Komisija, T-310/00, EU:T:2004:275, 108. un 112. punkts). Attiecībā uz 2000. gada 13. decembra rīkojumu lietā *Sodima* /Komisija (C-44/00 P, EU:C:2000:686, 50. punkts), kuru minēja arī prasītāja, ir jānorāda, ka Tiesa, protams, atteicās uzskatīt, ka Komisijas locekļa publiskie paziņojumi prasītājai bija devuši konkrētus solījumus, bet šis atteikums galvenokārt izrietēja no attiecīgo paziņojumu, kas tika uzskatīti par pārāk vispārīgiem, satura.

59 Vēl var pieminēt Komisijas viedokli, saskaņā ar kuru procedūras attiecībā uz Parlamenta jautājumiem, pat ja tā notiek starp divām iestādēm, šajā gadījumā Parlamentu un Komisija, mērķis ir informēt Parlamentā sapulcinātos pilsoņu pārstāvjus par iestādes, kura ir jautājuma adresāte – šajā gadījumā Komisijas, kas ir galvenā kompetentā iestāde valsts atbalsta jomā – nostāju par jautājumiem, kas skar pilsoņus, tādējādi tiem ļaujot izlemt, kā rīkoties.

60 Otrkārt, jānorāda, kā to savā replikā atzīst prasītāja, ka Komisijas atbildes tika publiskotas. Konkrētāk, *Oficiālajā Vēstnesī* ir publicēts jautājuma numurs, tā autors, vairāk vai mazāk detalizēts jautājuma temats, iestāde, kurai adresēts jautājums, kā arī norāde par atbildes esamību un tās sniegšanas datumu (OV 2006, C 327, 164. un 192. lpp.), ar atsauci uz Parlamenta tīmekļvietni, kurā ir pieejami visi jautājumi un atbildes to pilnā versijā, kas saskaņā ar judikatūru (rīkojums, 2005. gada 19. septembris, *Air Bourbon*/Komisija, T-321/04, EU:T:2005:328, 34. punkts, un spriedums, 2009. gada 11. marts, *TF1* /Komisija, T-354/05, EU:T:2009:66, 35. punkts) atbilst publicēšanai un katrā ziņā pietiekamai informēšanai par Komisijas atbildēm.

61 Jāpiebilst, ka, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, norāde Parlamenta tīmekļvietnē "šajā vietnē publicētā informācija ir vispārīga, un tādēļ tā nav paredzēta individuālu vajadzību apmierināšanai" nav pamats apšaubīt ne attiecīgās informācijas publisko raksturu, ne arī minētās informācijas kvalificēšanu par konkrētiem solījumiem. Papildus faktam, ka šo norādi nav sniedzis attiecīgās informācijas autors, ir jāuzsver, ka konkrētu solījumu sniegšana nozīmē, ka tie skar šīs informācijas saņēmēju, nevis ka šis saņēmējs ar šiem solījumiem tiek individualizēts tādā nozīmē, ka viņš ir viens no dažiem vai pat vienīgais saņēmējs.

62 Tāpat nevar secināt, kā to apgalvo prasītāja, ka konkrētu Komisijas atbildes elementu publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī* šajā gadījumā radītu tiesisku nenoteiktību, jo Komisija savā iebildumu rakstā kā informācijas, kas radīja tiesisko paļāvību, sniegšanas datumu izmantotu to datumu, kad apstrīdētajā lēmumā tika sniegtas atbildes uz Parlamenta jautājumiem. Kā tas tiks precizēts šī sprieduma 91.–105. punktā, akta, ar kuru radīta tiesiskā paļāvība, datums nav būtisks, lai identificētu atbalstu, uz kuru neattiecas atgūšanas pienākums. Jāpiebilst, ka katrā ziņā šis prasītājas apgalvojums, ar kuru faktiski tiek apstrīdēta Komisijas iebildumu raksta pieminēšana, nevar būt pamats apšaubīt apstrīdētā noteikuma likumību.

63 No minētā izriet, ka, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, Komisijas atbilžu raksturs un to publicēšanas veids neļauj izslēgt, ka tās varētu sniegt konkrētus solījumus strīdīgās shēmas saņēmējiem. Gluži pretēji, šīs atbildes, visticamāk, palielinātu saņēmēju uzticību šīs shēmas likumībai.

– Par Komisijas sniegto atbilžu saturu

64 Attiecībā uz Komisijas pirmo atbildi ir jānorāda, ka, pirmkārt, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, proti, ka uzdotais jautājums ir vispārīgs, minētā jautājuma apakšjautājums Nr. 5 skaidri attiecas uz strīdīgo shēmu, jo tajā ir pieminēti "Spānijas nodokļu tiesību akti, [kas] ļauj uzņēmējsabiedrībām amortizēt nemateriālo vērtību". Otrkārt, ir jāatzīmē, ka Komisija uz to atbildēja gan precīzi, skaidri atsaucoties uz tiesību aktiem, kas minēti 5. apakšjautājumā (atbilde Nr. 5, pirmā daļa), kuru tā turklāt pretstatīja citiem Spānijas tiesību aktiem nodokļu jomā (atbilde Nr. 5, otrā daļa), un bez nosacījumiem, stingri un nepārprotami norādot, ka strīdīga shēma nav valsts atbalsts ("Komisija var apstiprināt, ka [tāda veida] valsts tiesību akti [kā strīdīgā shēma] neietilpst valsts atbalsta noteikumu piemērošanas jomā").

65 Attiecībā uz otro Komisijas atbildi ir taisnība, kā to apgalvo prasītāja, ka, lai gan tā joprojām ir izteikta tajā pašā virzienā, tā ir piesardzīgāka nekā pirmā atbilde. No vienas puses, Komisija divreiz izmanto darbības vārdu "šķist" (*appear*), un, no otras puses, tā beidz atbildi, paziņojot par rūpīgu izmeklēšanu gadījumā, ja tās rīcībā nonāks pretēja informācija.

66 Tomēr ir jāuzskata, ka šī piesardzība neapšauba Komisijas nostājas precīzo, beznosacījuma un saskaņoto raksturu attiecībā uz strīdīgo shēmu. Šo piesardzību pamatā izskaidro fakts, ka uzdotais jautājums attiecās tikai uz strīdīgo shēmu, un tā mērķis bija prasīt Komisijai atbildēt par tās bezdarbību šajā ziņā, tādējādi radot Komisijai situāciju, kurā tai ir jāpierāda savu pienākumu izpilde saskaņā ar Regulu Nr. 659/1999. Kā pareizi uzsvēra Komisija, šis apstāklis paskaidro, ka tā precizēja, ka gadījumā, ja ir informācija, kas liecina, ka strīdīgā shēma ir valsts atbalsts, tā veic padziļinātu izmeklēšanu nevis attiecībā uz strīdīgo shēmu, kā to apgalvo prasītāja, bet gan par attiecīgo informāciju, kā tas ir paredzēts minētās regulas 10. panta 1. punktā.

67 Turklāt termins "šķist" (*appear*) ir jāskata kopā ar faktu, pirmkārt, ka Komisija pēc tam ir iesniegusi pamatotu nostāju ("*it would [..] appear to the Commission that the Spanish(tax) rules related to the writeoff of "goodwill" are applicable to all undertakings in Spain independently from their sizes, sectors, legal forms or if they are privately or publicly owned because they constitute general depreciation rules*") un, otrkārt, ka Komisija nepārprotami piedāvā šo nostāju attiecībā uz nostājas trūkumu jautājumā, kas aplūkots iepriekšējā teikumā ("*the Commission cannot confirm whether [...] it would however appear*"). Svarīgi ir arī norādīt, ka otrā atbilde seko pirmajai, kuru sniedza tas pats Komisijas loceklis mazāk kā pirms mēneša, un ar to tiek turpināts tas pats domas gājiens, daļēji izmantojot tos pašus vārdus ("*constitute general depreciation rules*"), tādējādi apstiprinot sniegtās informācijas saskaņoto raksturu.

68 No visa iepriekš minētā izriet, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, ka Komisijas 2006. gada janvāra un februāra atbildes uz Parlamenta jautājumiem sniedza konkrētus solījumus strīdīgās shēmas saņēmējiem, ka uz šo shēmu neattiecas valsts atbalsta noteikumi un ka tajā ietilpst vispārējie norakstīšanas noteikumi, kas ir piemērojami visiem uzņēmumiem Spānijā. Līdz ar to Komisija apstrīdētajā lēmumā pamatoti uzskatīja, ka šis nosacījums par tiesiskās paļāvības aizsardzības principa piemērošanu ir izpildīts.

Par radītās paļāvības tiesisko raksturu

69 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru var aizsargāt tikai "tiesisku" paļāvību. Konkrētāk, paļāvība ir aizsargājama tad, ja attiecīgā persona varēja saprātīgi paļauties uz šādi radušās situācijas saglabāšanu vai stabilitāti (ģenerāladvokāta Ī. Bota [*Y. Bot*] secinājumi lietā Komisija/*Koninklijke FrieslandCampina*, C-519/07 P, EU:C:2009:256, 78. punkts). Lai novērtētu apgalvotās paļāvības tiesiskumu, Savienības tiesa balstās uz saprātīgu, piesardzīgu un rūpīgu saimnieciskās darbības veicēju (skat. spriedumu, 2014. gada 16. oktobris, *Alcoa Trasformazioni*/Komisija, T-177/10, EU:T:2014:897, 60. un 72. punkts un tajos minētā judikatūra). Tā ņem vērā arī apgalvotās tiesiskās paļāvības jomu vai priekšmetu. Tādējādi, ņemot vērā valsts atbalsta jēdziena objektīvo raksturu (spriedums, 2000. gada 16. maijs, Francija/*Ladbroke Racing* un Komisija, C-83/98 P, EU:C:2000:248, 25. punkts), Komisijas

vērtējums, saskaņā ar kuru konkrētais pasākums nav uzskatāms par valsts atbalstu, nerada tādu tiesisko situāciju, kas var tikt bieži mainīta, izmantojot iestāžu rīcības brīvību, kā tas var būt it īpaši tādā jomā kā tirgu kopīgā organizācija, kuras priekšmets tiek pastāvīgi pielāgots ekonomiskās situācijas izmaiņām (ģenerāladvokāta F. Ležē secinājumi apvienotajās lietās Beļģija un *Forum 187*/Komisija, C-182/03 un C-217/03, EU:C:2006:89, 419. punkts), kas izslēdz viedokli, ka saimnieciskās darbības veicēji var tiesiski paļauties uz pastāvošās situācijas saglabāšanu (skat. spriedumu, 2004. gada 15. jūlijs, *Di Lenardo* un *Dilexport*, C-37/02 un C-38/02, EU:C:2004:443, 70. punkts un tajā minētā judikatūra).

70 No minētā izriet, ka, runājot par apgalvoto valsts atbalsta saņēmēju tiesisko paļāvību, Komisija, kas ir valsts atbalsta noteikumu īstenošanas galvenā iestāde un kam ir ekskluzīva kompetence izvērtēt atbalsta saderību ar iekšējo tirgu, tā rezultātā tikai pati sev rada tiesisko paļāvību.

71 No minēta arī izriet, ka visi tiesību akti un darbības, kam nav saistības ar Komisiju, bet kam ir saistība ar presi, prasītāju, saņēmējiem vai Spānijas iestādēm, uz kurām norāda prasītāja, līdz ar to nav atbilstoši, lai novērtētu strīdīgās shēmas saņēmēju tiesisko paļāvību.

72 Jāpiebilst, ka, pat ja Komisijas otrās atbildes piesardzības dēļ būtu vēl vairāk jāanalizē šie tiesību akti un darbības, no tā nevar secināt, ka apgalvotā paļāvība nav tiesiska tāpēc, ka šo aktu un darbību dēļ strīdīgās shēmas saņēmējiem bija jāparedz, ka tiks pieņemts apstrīdētais lēmums.

73 Attiecībā uz minētajiem starptautiskās preses rakstiem ir jānorāda, ka tajos būtībā ir tikai pieminēta strīdīgā shēma, kā arī apgalvotās ekonomiskās sekas un ka vienīgais raksts, kurā neprecizējot ir ietverta kritika attiecībā uz noteikumiem, kas aizliedz valsts atbalstu, turpinājumā ietver Komisijas ierēdņu paziņojumus, saskaņā ar kuriem strīdīgā shēma neatbilst nosacījumiem, lai to varētu kvalificēt par valsts atbalstu, jo tā neietver nekādas priekšrocības konkrētiem uzņēmumiem vai nozarēm.

74 Attiecībā uz prasītājas sūdzību, kuru Komisija saņēma 2007. gada 28. augustā, un attiecībā uz preses rakstiem, kuros par to ir paziņots, ir jāatgādina, ka informācijas, kas attiecas uz apgalvotu nelikumīgu atbalstu, paziņošanas rezultātā rodas tikai pienākums to nekavējoties pārbaudīt (Regulas Nr. 659/1999 10. panta 1. punkts) un informēt sūdzības iesniedzēju par viņa sūdzības izskatīšanu (Regulas Nr. 659/1999 20. panta 2. punkts), bet šāda informācijas paziņošana nenozīmē, ka ir jāuzsāk formālās izmeklēšanas procedūra, nedz *a fortiori* to, ka pēc tam ir jāpieņem "negatīvs lēmums", ar kuru konstatēta atbalsta nesaderība ar iekšējo tirgu (Regulas Nr. 659/1999 7. panta 5. punkts). Var arī piebilst, ka par strīdīgo shēmu Komisijai tika iesniegta tikai viena sūdzība, lai gan strīdīgā shēma šīs sūdzības iesniegšanas brīdī bija spēkā jau vairākus gadus.

75 Attiecībā uz *Telefónica* nostāju no šīs sabiedrības paziņojuma, kas tika veikts pēc apstrīdētā lēmuma un ko iesniedza prasītāja, neizriet, ka šī sabiedrība atturējās izmantot strīdīgo shēmu, gaidot Komisijas lēmumu attiecībā uz to. Katrā ziņā šī īpašā viena no strīdīgās shēmas saņēmējiem piesardzība pati par sevi nav iemesls uzskatīt, ka šīs shēmas saņēmēju paļāvība nav tiesiska.

76 Attiecībā uz Spānijas iestāžu nostāju, kurā tika "apspriesta" strīdīgās shēmas saderība ar valsts atbalsta noteikumiem, pietiek konstatēt, ka iesniegtie pierādījumi to nepamato. Replikai pievienotie preses raksti attiecas uz grūtībām, ar kurām saskaras un kuras atzīst Spānijas iestādes, īstenojot strīdīgo shēmu, taču šīs grūtības nav saistītas ar valsts atbalsta noteikumiem. Turklāt problēmas, kas saistītas ar atbilstību šajos pantos ietvertajiem noteikumiem, kuri aizliedz valsts atbalstu, ir tikai tās, uz kurām norāda Komisija (skat. turpinājumā 79. punktu).

77 Attiecībā konkrēti uz minētajiem tiesību aktiem un darbībām, kam ir saistība ar Komisiju, vēl ir jāpiebilst turpmākais.

78 Pirmkārt, attiecībā uz šķietami līdzīgām nodokļu sistēmām, kuras Komisija ir atzinusi par ar kopējo tirgu nesaderīgu atbalstu 2000. gadā (lēmums, kas apstiprināts ar 2004. gada 15. jūlija spriedumu, Spānija/Komisija, C-501/00, EU:C:2004:438) un 2006. gadā, ir jāuzskata, ka katra paziņotā atbalsta vai

atbalsta, par kuru iesniegta sūdzība, novērtējuma individuālais raksturs izslēdz iespēju, ka konkrētā atbalsta novērtējums var likt apšaubīt tiesisko paļāvību, kas attiecas uz līdzīga, bet cita valsts atbalsta vērtējumu. Tāpat kā pozitīvs Komisijas lēmums par atbalstu nevar radīt tiesisko paļāvību potenciālajiem labuma guvējiem no turpmākiem līdzīgiem atbalsta projektiem attiecībā uz to saderību ar iekšējo tirgu (skat. spriedumu, 2011. gada 20. septembris, *Regione autonoma della Sardegna* u.c./Komisija, T-394/08, T-408/08, T-453/08 un T-454/08, EU:T:2011:493, 283. punkts un minētā judikatūra), negatīvs lēmums nevar noliegt tiesisko paļāvību, kas izriet no konkrētiem solījumiem attiecībā uz līdzīgu valsts shēmu saderību [ar iekšējo tirgu].

79 Otrkārt, attiecībā uz pasākumiem, ko Komisija veikusi pirms oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanas (informācijas pieprasījumi Spānijas iestādēm), kā minēts divos 2007. gada februāra un jūnija preses rakstos (skat. arī iepriekš 4. punktu), šie pasākumi to pieņemšanas brīdī neietvēra Komisijas nostāju par attiecīgo valsts tiesību aktu likumību (skat. arī tālāk šī sprieduma 111. punktu) un kā tādi līdz ar to nevar mazināt tiesisko paļāvību, kas turklāt izriet no Komisijas sniegtiem konkrētiem solījumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 1. jūlijs, *ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni*/Komisija, T-62/08, EU:T:2010:268, 280. punkts).

80 No tā izriet, ka šajā gadījumā Komisija pamatoti uzskatīja, ka strīdīgās shēmas saņēmēju paļāvība bija tiesiska. Var piebilst, ka piesardzīgs un rūpīgs saimnieciskās darbības veicējs vēl jo vairāk varētu apšaubīt šīs shēmas likumību, jo Vispārējā tiesa 2014. gadā pati nosprieda, ka Komisija nav pierādījusi, ka minētā shēma, kas bija pieejama ikvienam uzņēmumam neatkarīgi no kategorijām, bija valsts atbalsts (spriedumi, 2014. gada 7. novembris, *Banco Santander* un *Santusa*/Komisija, T-399/11, EU:T:2014:938, un 2014. gada 7. novembris, *Autogrill España*/Komisija, T-219/10, EU:T:2014:939, kas tika atcelti ar 2016. gada 21. decembra spriedumu Komisija/*World Duty Free Group SA* u.c., C-20/15 P un C-21/15 P, EU:C:2016:981).

Par esošo interešu izsvēršanu

81 Jāatgādina, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 168. apsvērumā uzskatīja, ka "saskaņā ar iepriekšējo Tiesas judikatūru un Komisijas praksi nepastāv sabiedrības prioritāras intereses [..], ka atbalsta saņēmējiem ir jāatļauj turpināt gūt labumu [no strīdīgās shēmas]".

82 Tādējādi, tāpat kā apgalvo prasītāja, nevar uzskatīt, ka Komisija šajā gadījumā nav pārbaudījusi nosacījumu par tiesiskās paļāvības atzīšanu, kas paredz, ka nepastāv to izslēdzošas prioritāras sabiedriskās intereses. Komisija, lai gan īsumā, tomēr ir skaidri norādījusi, ka apstrīdētās shēmas gadījumā nebija sabiedrības interešu aizliegt to turpināt izmantot un pieprasīt atgūt atbalstu, kas piešķirts saskaņā ar šo shēmu, lai gan pārējie nosacījumi tiesiskās paļāvības atzīšanai bija izpildīti.

83 Lai gan prasītāja no Komisijas apgalvojuma nelielā apjoma secina, ka Komisija faktiski nav pārbaudījusi, vai šīs sabiedrības intereses šajā lietā liedza atzīt strīdīgās shēmas saņēmēju tiesisko paļāvību, ir jāuzsver, ka nosacījums par "prioritārām sabiedrības interesēm" (vai "sabiedriskās kārtības interesēm" saskaņā ar citu jēdzienu, kas arī tiek izmantots judikatūrā) ir negatīvs nosacījums tādā ziņā, ka, lai atzītu tiesisko paļāvību, šādas intereses nedrīkst tikt konstatētas (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1997. gada 17. jūlijs, *Affish*, C-183/95, EU:C:1997:373, 57. punkts, un 2006. gada 22. jūnijs, Beļģija un *Forum 187*/Komisija, C-182/03 un C-217/03, EU:C:2006:416, 148. punkts). Tādējādi no spriedumiem, kas ir apstiprinājuši tiesiskās paļāvības aizsardzību, izriet, ka Tiesa un Vispārējā tiesa aprobežojās ar vienkāršu norādi par prioritāru sabiedrības interešu neesamību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1997. gada 17. aprīlis, *de Compte*/Parlaments, C-90/95 P, EU:C:1997:198, 39. punkts), kāda tā ir, piemēram, apstrīdētajā lēmumā, vai pat nepieminēja šo interesi, ja puses nav apstrīdējušas šo nosacījumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1987. gada 24. novembris, *RSV*/Komisija, 223/85, EU:C:1987:502, 13.–17. punkts, un 2001. gada 5. jūnijs, *ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi*/Komisija, T-6/99, EU:T:2001:145, 188.–191. punkts).

84 No minētā var secināt, ka Komisijai ir detalizētāk jāatspoguļo attiecīgā nosacījuma pārbaude tikai tad, ja tā neplāno aizsargāt tiesisko paļāvību, pamatojoties uz to, ka tā ir pretrunā prioritārām sabiedrības interesēm, kas šajā gadījumā tā nav, vai arī tad, ja ieinteresētās personas izvirza iebildumus par konkrētām sabiedrības interesēm, kas arī šajā gadījumā tā nav. No administratīvās procedūras dokumentiem, kas ietverti lietas materiālos, neizriet neviens apgalvojums, it īpaši no prasītājas puses (tās sūdzībā un apsvērumos par formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu), ka šajā gadījumā pastāv prioritāras sabiedrības intereses, kas liegtu atzīt strīdīgās shēmas saņēmēju tiesisko paļāvību. Turklāt tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, prasītāja norādīja, ka tā nevarēja apstiprināt, ka administratīvā procesa laikā tā bija atsaukusies uz prioritārām sabiedrības interesēm, vienlaikus precizējot, ka tai tas nav jādara, ņemot vērā pienākumu atcelt un atgūt nelikumīgus atbalstus.

85 Lai gan prasītāja turklāt uzskata, it īpaši ar šo pēdējo apgalvojumu, ka šajā lietā Komisijai bija jāatsaucas uz prioritārām sabiedrības interesēm pilnībā atcelt priekšrocības, kas saistītas ar strīdīgo shēmu, kādas ir šīs shēmas saņēmējiem, ir jānorāda, ka šīs sabiedrības intereses būtībā sakrīt ar pašu nelikumīga atbalsta atgūšanas principu, attiecībā uz kuru tiesiskās paļāvības aizsardzība ir izņēmums. Tādējādi, kā to savos procesuālajos rakstos un tiesas sēdē pamatoti norādīja Komisija, šāda interese nevar ietilpt prioritāru sabiedrības interešu valsts atbalsta jomā jēdzienā, jo minētās intereses ir balstītas uz apsvērumiem, kas nav saistīti ar pienākumu atgūt nelikumīgu un ar iekšējo tirgu nesaderīgu atbalstu, un tās var attiekties, piemēram, uz veselības vai vides aizsardzību. Turklāt, pat pieņemot, ka pastāv šādu interešu līdzsvars, pārāk lielā nozīme, kas piešķirta šīm interesēm saistībā ar šo izsvēršanu, likvidētu Regulas Nr. 659/1999 14. pantā paredzēto izņēmumu, un ir svarīgi atcerēties, ka tā mērķis ir garantēt "pamatprincipa" ievērošanu (skat. iepriekš 37. punktu).

86 Tādējādi šajā gadījumā darījumi, uz kuriem attiecas strīdīgā shēma, bija ilgtermiņa saistības, ņemot vērā šajā shēmā noteikto 20 gadu norakstīšanas periodu (skat. it īpaši apstrīdētā lēmuma 168. un 169. apsvērumu), un šādas saistības var būt pamats izlīdzsvarošanai par labu atbalsta saņēmēju individuālajām interesēm (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 22. jūnijs, Beļģija un *Forum 187* /Komisija, C-182/03 un C-217/03, EU:C:2006:416, 164.–166. punkts). Jāuzsver, ka šī situācijas saglabāšana ilgtermiņā attiecas tikai uz nodokļa atskaitījumiem, kuri atbilst kapitāldaļu iegādei, kas veikta laikposmā, uz kuru attiecas tiesiskās paļāvības aizsardzība (2002.–2007.), un nenozīmē, ka strīdīgo shēmu var turpināt piemērot kapitāldaļu iegādei, kas veikta pēc 2007. gada. Visbeidzot atbalsta saņēmējiem piešķirto individuālo priekšrocību nozīme, uz ko atsaucas prasītāja, drīzāk veicina šo priekšrocību saglabāšanu, lai neradītu viņiem noteiktu un būtisku kaitējumu, nevis liecina par labu atgūšanai, kuru vajadzības gadījumā varētu attaisnot, ja kaitējuma ietekmes mērogs Savienības līmenī pats par sevi būtu nozīmīgs, piemēram, [atbalsta] saņēmēju skaita un veikto kapitāldaļu iegādes darījumu skaita dēļ, ko prasītāja pat neapgalvo (šajā ziņā skat. ģenerāladvokāta F. Ležē secinājumus apvienotajās lietās Beļģija un *Forum 187*/Komisija, C-182/03 un C-217/03, EU:C:2006:89, 428. un 429. punkts).

87 Ņemot vērā visus šos apstākļus, šajā gadījumā var uzskatīt, ka Komisija gan pēc formas, gan pēc būtības ir pienācīgi pārbaudījusi nosacījumu, saskaņā ar kuru tiek atzīta strīdīgās shēmas saņēmēju tiesiskā paļāvība attiecībā uz interešu līdzsvaru.

Par aizsargātās tiesiskās paļāvības piemērojamību laikā

88 Prasītāja pārmet Komisijai, ka tā esot kļūdaini paplašinājusi tiesiskās paļāvības aizsardzību, to attiecinot uz visām kapitāldaļu iegādēm pirms 2007. gada 21. decembra, tostarp tām, kas tika veiktas pirms abām Komisijas 2006. gada atbildēm, un tām, kas bija pēc Komisijas 2007. gada 5. februāra atbildes uz Parlamenta jautājumu.

– Par atbalsta saistībā ar kapitāldaļu iegādi pirms abām Komisijas 2006. gada atbildēm iekļaušanu

89 Jāatgādina, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā uzskatīja:

"(164) Saistībā ar Komisijas paziņojumu ietekmi uz atbalsta saņēmēju tiesisko paļāvību Komisija uzskata, ka ir divi atšķirīgi periodi: a) no pasākuma spēkā stāšanās brīža 2002. gada 1. janvārī līdz uzsākšanas lēmuma publicēšanas datumam *Oficiālajā Vēstnesī* 2007. gada 21. decembrī; b) pēc uzsākšanas lēmuma publicēšanas *Oficiālajā Vēstnesī*.

(165) Attiecībā uz pirmo periodu, [..]

(166) [..] jebkurš precīzs un beznosacījumu apgalvojums Komisijas vārdā par to, ka valsts pasākums nav uzskatāms par valsts atbalstu, acīmredzot tiks saprasts kā apliecinājums tam, ka pasākums no paša sākuma nebija valsts atbalsts (tas ir, arī pirms minētā apgalvojuma). Jebkurš uzņēmums, kam iepriekš bija neskaidrība par to, vai tas nākotnē būs pakļauts saskaņā ar valsts atbalsta noteikumiem priekšrocības piedziņai, kas bija iegūta saskaņā ar nemateriālās vērtības amortizācijas kārtību, kas radies pirms Komisijas apgalvojuma noslēgtajiem darījumiem, varētu secināt pēc šādiem apgalvojumiem, ka šāda nenoteiktība ir nepamatota, jo nevarēja cerēt uz lielāku piesardzību nekā Komisija attiecībā uz šo jautājumu. Šajos apstākļos, paturot prātā, ka Kopienas tiesību akti nepieprasa pierādījumus par cēloņsakarību starp garantijām, ko sniedz Kopienas iestāde, un pilsoņu vai uzņēmumu uzvedību, uz kuriem attiecas šādas garantijas [..], jebkurš piesardzīgs uzņēmējs varētu pamatoti cerēt, ka Komisija saistībā ar pasākumiem nenoteiks turpmāk nekādu atbalsta atgūšanu [..], kuru tā pati iepriekš bija kvalificējusi savā apgalvojumā citai Kopienas iestādei kā neuzskatāmu par atbalstu, neatkarīgi no tā, ka pabeidza darījumu, kas guva labumu no atbalsta pasākuma.

(167) Tādējādi Komisija secina, ka apstrīdētā pasākuma saņēmējiem bija tiesiskā paļāvība uz to, ka atbalsts nav jāatgūst, un tādēļ Komisija neprasa atgūt no minētājiem saņēmējiem nodokļu pabalstu saistībā ar jebkuru Spānijas pircēja uzņēmuma tiešo vai netiešo līdzdalību ārvalstu uzņēmumā pirms paziņojuma publicēšanas datuma [..] *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* par Komisijas lēmumu uzsākt oficiālās izmeklēšanas procedūru saskaņā ar Līguma 88. panta 2. punktu, kas tad varēja iegūt labumu no apstrīdētā pasākuma."

90 Prasītāja apstrīd šo Komisijas pieeju, jo saskaņā ar to tiesiskās paļāvības aizsardzības jomā tiek iekļauti darījumi, kas noslēgti pirms abām Komisijas 2006. gada atbildēm. Šajā ziņā prasītāja atsaucas, pirmkārt, uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, kāds ir atzīts Vācijas tiesībās, un, otrkārt, uz Tiesas judikatūru.

91 Vispirms ir jākonstatē, ka abi šie pamati neatbalsta prasītājas aizstāvēto argumentu.

92 Runājot par Vācijas tiesībās atzīto tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, ir jāatgādina, ka pirmajā spriedumā, kas bija veltīts tiesiskās paļāvības aizsardzības principam Savienības tiesībās, šis princips saskaņā ar tradicionālo "izpētes" metodi attiecībā uz vispārējiem Savienības tiesību principiem tika izsecināts no sešu Eiropas Ogļu un tērauda kopienas dalībvalstu salīdzinošo tiesību pētījuma (spriedums, 1957. gada 12. jūlijs, *Algera* u.c./Kopējā asambleja, 7/56 un no 3/57 līdz 7/57, EU:C:1957:7, 115. punkts). Tādējādi, ciktāl prasītāja atsaucas uz vienīgo Vācijas tiesību principu, kurš prasa, lai tiesiskās paļāvības saņēmējs konkretizētu minēto paļāvību ar tiesisko paļāvību apliecinošu darbību, kura ir noteikti veikta pēc akta, kas radījis paļāvību, šī prasība nav uzskatāma par obligātu arī Savienības tiesībās. Turklāt var norādīt, ka secinājumos lietā *Westzucker* (1/73, EU:C:1973:61), ko minēja prasītāja, ģenerāladvokāts K. Rēmers [*K. Roemer*] atsaucas uz Vācijas *Bundesverfassungsgericht* [Federālās konstitucionālās tiesas] (741. lpp.), bet arī – saskaņā ar iepriekš minēto tradicionālo Savienības tiesību vispārējo principu noteikšanas metodi – uz Francijas *Cour de cassation* [Kasācijas tiesas] spriedumu un citu *Cour d'appel de Bruxelles* [Briseles apelācijas tiesas] lietu (739. lpp.).

93 Tādējādi Vācijas tiesībās paredzētie nosacījumi, lai gūtu labumu no tiesiskās paļāvības aizsardzības, it īpaši no tiesisko paļāvību izraisošas darbības, šajā gadījumā nevar tikt piemēroti.

94 Arī prasītājas norādītā judikatūra neļauj secināt, ka tiesisko paļāvību var attiecināt tikai uz tiem darījumiem, kas noslēgti pēc šīs paļāvības rašanās.

95 Visos minētajos spriedumos, kuros ir piemērots tiesiskās paļāvības aizsardzības princips – 1975. gada 18. marta spriedums *Deuka* (78/74, EU:C:1975:44, 14. punkts), kas attiecās galvenokārt uz tiesiskās noteiktības principu, – runa bija par īpašu situāciju, kas atšķiras no situācijas šajā lietā, kurā priekšrocības, ko aizsargā tiesiskā paļāvība, piešķīra Savienības administrācija, šai piešķiršanai vienlaicīgi esot kā aktam, kas rada paļāvību (eksporta sertifikāta piešķiršana un kompensācijas summas iepriekšēja noteikšana, spriedums, 1975. gada 14. maijs, *CNTA*/Komisija, 74/74, EU:C:1975:59; nepārdošanas prēmiju piešķiršana spriedumos, 1988. gada 28. aprīlis, *Mulder*, 120/86, EU:C:1988:213; 1988. gada 28. aprīlis, *von Deetzen*, 170/86, EU:C:1988:214, un 1992. gada 10. janvāris, *Kühn*, C-177/90, EU:C:1992:2). Tādējādi šī sakritība pavisam noteikti nozīmēja, ka tiesiskā paļāvība ietvēra tikai tās priekšrocības, kas piešķirtas, pamatojoties uz aktu, kas rada paļāvību, un no tā nevar secināt, it īpaši tādās situācijās kā šajā lietā, kur valsts iestādes piešķir priekšrocības neatkarīgi no Komisijas akta, kas rada tiesisko paļāvību, ka var aizsargāt tikai šādas priekšrocības.

96 Turpretim no 2001. gada 5. jūnija sprieduma *ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi*/Komisija (T-6/99, EU:T:2001:145), ko Komisija citēja savā atbildē uz repliku, izriet, ka Vispārējā tiesa vismaz principā atzina, ka, pat ja apstākļi atšķirtos no apstākļiem šajā lietā, tiesiskā paļāvība var tikt piešķirta attiecībā uz darījumiem, kuri noslēgti pirms akta, kas rada minēto paļāvību. Vispārējā tiesa minētā sprieduma 190. punktā ir nospriedusi, ka uz garantijām, ko Vācijas iestādes 1994. gada beigās bija piešķīrusi prasītājai sabiedrībai, attiecās tiesiskā paļāvība, kas radās no konkrētiem solījumiem, kurus Komisija bija sniegusi 1995. gada 13. janvārī. Pat ja laiks, kas pagājis no atbalsta piešķiršanas, uz kuru attiecas tiesiskā paļāvība, līdz aktam, kas rada šo paļāvību, ir īss, tomēr Vispārējā tiesa atzina, ka Komisija varēja sniegt konkrētus solījumus, kas varētu radīt cerības, kuras pamatotas ar iepriekš piešķirtā atbalsta likumību. Tāpat, pretēji prasītājas tiesas sēdē apgalvotajam, nav izšķiroša nozīme tam, ka attiecīgajai garantijai bija līdzība ar citu garantiju, uz kuru tāpat attiecās tiesiskā paļāvība 1993. gada 1. martā sniegto solījumu dēļ, jo saskaņā ar šī sprieduma 78. punktā minēto judikatūru pozitīvs Komisijas lēmums par atbalstu potenciālajiem labuma guvējiem no turpmākiem līdzīgiem atbalsta projektiem nevar radīt tiesisko paļāvību attiecībā uz to saderību ar iekšējo tirgu.

97 Otrkārt, jānorāda, ka prasītājas aizstāvētais arguments rada neskaidrību starp tiesiskās paļāvības iegūšanas datumu, kas atbilst datumam, kad notika informēšana par konkrētiem solījumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1997. gada 17. aprīlis, *de Compte*/Parlaments, C-90/95 P, EU:C:1997:198, 38. punkts), un priekšmetu, uz kuru attiecas iegūtā tiesiskā paļāvība, kuru var attiecināt arī uz darījumiem, kas noslēgti pirms šī datuma, saskaņā ar sniegto konkrēto solījumu noteikumiem.

98 Tomēr visbiežāk tiesiskā paļāvība, jo īpaši šajā gadījumā, attiecas uz esošas situācijas saglabāšanu, kas pēc būtības ir radusies pirms akta, kurš rada paļāvību par tās saglabāšanu. Šajā gadījumā pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, akts, kas rada tiesisko paļāvību, nerada sekas ar atpakaļejošu spēku tādā ziņā, ka tas radītu tiesisko paļāvību, sākot no agrākiem attiecīgajiem notikumiem, bet gan vienkārši attiecas no tā pieņemšanas dienas uz notikumiem pirms šī datuma un to sekām nākotnē.

99 Ja tiktu pieņemts prasītājas arguments, nevarētu pamatoti balstīties uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, lai novērstu nelikumīga atbalsta atgūšanu, kas pēc būtības tika piešķirts līdz brīdim, kad Komisija, kas vislabāk spēj sniegt konkrētus, beznosacījuma, saskaņotus un ticamus solījumus, jebkādā veidā varēja lemt par to kvalificēšanu par valsts atbalstu un to saderību ar iekšējo tirgu. Tādējādi Regulas Nr. 659/1999 14. pantam tiktu liegta tā lietderīgā iedarbība.

100 Tādējādi Komisija pamatoti uzskatīja, ka no tās 2006. gada atbildēm izrietošā tiesiskā paļāvība bija saistīta ar strīdīgās shēmas, kas stājās spēkā 2002. gadā, saglabāšanu, tādējādi aptverot kopš šī datuma iegādātās kapitāldaļas un atbalstu, kas piešķirts saskaņā ar šo shēmu, pamatojoties uz šo pašu kapitāldaļu iegādi, pat ja šis atbalsts tika piešķirts pirms 2006. gada atbildēm.

101 Šo vērtējumu neatspēko fakts, ka par strīdīgo shēmu šajā lietā netika paziņots Komisijai un ka šīs shēmas labuma saņēmējiem var būt tiesiska paļāvība par šīs shēmas izmantošanas atļaušanu tikai izņēmuma gadījumos (skat. iepriekš 39. un 40. punktu). Lai gan no izņēmuma apstākļu neesamības izriet, ka nepaziņota atbalsta saņēmējam nevar būt tiesiskā paļāvība par tā likumību un saglabāšanu, no šādu apstākļu esamības izriet, ka, sākot no tādu konkrētu solījumu sniegšanas, kuri atbalsta saņēmējam var radīt pamatotas cerības par atbalsta likumību, kas raksturo šos ārkārtas apstākļus (skat. iepriekš 47. un 48. punktu), un ar nosacījumu, ka sniegtajos solījumos nav paredzēts laika ierobežojums, vairs nevar uzskatīt, ka šis saņēmējs noteiktu laikposmu varēja likumīgi zināt par attiecīgā atbalsta nelikumību.

102 Pretējā gadījumā tas nozīmētu, ka tiek ignorēta sniegto solījumu precizitāte un ticamība, it īpaši attiecībā uz šo solījumu laikā, un ka tiek atcelts viens no tiesiskās paļāvības atzīšanas nosacījumiem, tādējādi nepaziņota atbalsta gadījumos veicinot to, ka tiesiskā paļāvība attiecībā uz šo atbalstu likumību tiek atzīta tikai izņēmuma gadījumos (skat. iepriekš 47. punktu). Ja tiesiskā paļāvība būtu jāattiecina tikai uz darījumiem, kas noslēgti pēc akta, kurš rada paļāvību, un pat tad, ja šajā tiesību aktā būtu precīzi norādīts, ka tas attiecas uz agrākiem darījumiem, to sekas tādējādi ierobežotu šo solījumu darbības jomu, pārkāpjot tiesiskās paļāvības aizsardzības principu.

103 Prasītājas piedāvātā analīze nozīmētu arī, ka tāda nodokļu pasākuma adresātiem kā strīdīgās shēmas radītā priekšrocība būtu jāuzliek par pienākumu pievērst īpašu uzmanību, kas pārsniedz pienākumus, kādi ir saprātīgi pienācīgi rūpīgam saimnieciskās darbības veicējam un kas būtībā ir līdzvērtīgi parādnieka paziņošanas pienākumam, lai gan nevar uzskatīt, ka šāds pasākums ir kvalificējams kā valsts atbalsts, un fakts, ka atbalsta saņēmējiem nav paziņošanas pienākuma, ir uzskatāms precīzi par vienu no pamatiem iespējai tiem atzīt tiesisko paļāvību attiecībā uz nepaziņotā atbalsta likumību (skat. iepriekš 42. un 43. punktu).

104 Jāpiebilst, ka, ņemot vērā prasītājas izvirzīto argumentu, šajā gadījumā arī strīdīgās shēmas saņēmējiem tiek liegta tiesiskā paļāvība par atbalstu, kas piešķirts saskaņā ar šo shēmu, attiecībā uz kapitāldaļu iegādi, kas veikta līdz 2006. gada februārim un pēc tam no 2007. gada novembra. Papildus atgūšanas pienākuma sarežģītībai, kas tādējādi ir uzticēta valsts iestādēm gadījumā, ja nodokļu atvieglojumu shēma tiek piemērota 20 gadu laikā, šāda pieejas rezultātā vispirms tiesiskās paļāvības piemērošanas joma tiktu padarīta atkarīga no aktiem, kas rada tiesisko paļāvību, un tādējādi tiktu radīta tiesiskā nenoteiktība tiesiskās paļāvības aizsardzības principa piemērošanā, kas pastāvīgajā judikatūra tomēr tiek uzskatīta par tādu, kura izrietot no tiesiskās noteiktības principa (skat. iepriekš 37. punktā minēto judikatūru).

105 Turklāt, lai arī šī informācija nav izšķiroša (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 30. novembris, Francija un *France Télécom*/Komisija, T-427/04 un T-17/05, EU:T:2009:474, 277. punkts), var atzīmēt, ka apstrīdētajā lēmumā izmantotā pieeja tika izmantota arī citos lēmumos, ko Komisija apstiprināja tiesas sēdē, un Savienības tiesa šo pieeju nekad nav apstrīdējusi.

106 No minētā izriet, ka šajā gadījumā un pretēji prasītājas apgalvotajam Komisija nav kļūdaini uzskatījusi, ka tiesiskā paļāvība ir attiecināma uz atbalstu, kas piešķirts saskaņā ar strīdīgo shēmu kopš šīs shēmas stāšanās spēkā 2002. gadā.

– Par atbalsta saistībā ar kapitāldaļu iegādi pēc 2007. gada 5. februāra iekļaušanu

107 Jāatgādina, ka apstrīdētā lēmuma 164. un 167. apsvērumā Komisija ir konstatējusi, ka attiecīgās shēmas saņēmēju tiesiskā paļāvība attiecībā uz šīs shēmas likumību beidzās 2007. gada 21. decembrī, proti, datumā, kad *Oficiālajā Vēstnesī* tika publicēts Komisijas lēmums uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru attiecībā uz šo shēmu, jo no šī datuma rūpīgam saimnieciskās darbības veicējam bija jāņem vērā Komisijas izteiktās šaubas par strīdīgās shēmas likumību.

108 Prasītāja neapstrīd, ka tiesiskā paļāvība var beigties dienā, kad tiek publicēts lēmums par formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu attiecībā uz atbalsta pasākumu, kas šajā gadījumā notika 2007. gada 21. decembrī, ko turklāt apstiprina judikatūra (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 22. aprīlis, Īrija un *Aughinish Alumina*/Komisija, T-50/06 RENV II un T-69/06 RENV II, EU:T:2016:227, 221. un 224. punkts, un 2017. gada 1. marts, *SNCM*/Komisija, T-454/13, EU:T:2017:134, 293. punkts un tajā minētā judikatūra). Tomēr tā apgalvo, ka strīdīgās shēmas saņēmēju tiesiskā paļāvība šajā lietā beidzās 2007. gada 5. februārī, kad Komisija atbildēja uz citu Parlamenta jautājumu.

109 Šīs atbildes daļa, kas attiecas uz strīdīgo shēmu, ir šāda:

"Šajā lietā Komisija vēl nav pieņēmusi lēmumu par valsts atbalsta saderību ar Spānijas nodokļu noteikumiem, kas attiecas uz nemateriālās vērtības norakstīšanu, kuri, šķiet, nav pretrunā Ceturtajai grāmatvedības direktīvai [..]. Katrā ziņā Komisija vēlas uzsvērt, ka nav iespējams paredzēt jebkādas turpmākas kontroles procedūras rezultātus attiecībā uz jebkādiem atbalsta pasākumiem, uz kuriem atsaucas godājamais Parlamenta deputāts. Šajā ziņā Komisija atgādina, ka saskaņā ar tās pilnvarām kontrolēt valsts atbalstu tā var noteikt pienākumu atgūt jebkuru ar iekšējo tirgu nesaderīgu un nelikumīgi piešķirtu atbalsta pasākumu, lai tā saņēmējs zaudētu priekšrocības, ko tas baudīja tirgū salīdzinājumā ar saviem konkurentiem, un tādējādi atjaunot pirms atbalsta piešķiršanas valdījušo konkurences situāciju." (*In this case, the Commission has yet to give its opinion on the compatibility, from a state aid point of view, of the Spanish goodwill write-off provisions; they do not, however, appear to be contrary to the Fourth Accounting Directive […] In any case, the Commission would point out that it is impossible to predict the outcome of any subsequent investigation of the possible aid measures referred to by the Honourable Member. In this regard, the Commission would reiterate that it may, by virtue of its state aid control powers, order the recovery of any incompatible or illegally granted aid so as to deprive the recipient of any advantage it may have enjoyed over its competitors, thereby restoring the pre-aid competitive market situation.*)

110 Šajā ziņā jāuzsver, ka šī sprieduma 108. punktā minētā judikatūra liecina, ka rūpīgs saimnieciskās darbības veicējs, sākot no lēmuma par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu publicēšanas, vairs nevar saglabāt tiesisko paļāvību attiecībā uz to, ka atbalsta piešķiršana ir likumīga, jo formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšana nozīmē, ka Komisijai ir nopietnas šaubas par attiecīgā valsts pasākuma likumību, ņemot vērā Savienības tiesību aktus, kas aizliedz valsts atbalstu. No minētā izriet, ka Komisijas 2007. gada 5. februāra atbildē sniegtajiem mājieniem vismaz bija jārada nopietnas šaubas par strīdīgās shēmas likumību, lai izbeigtu pienācīgi radīto tiesisko paļāvību.

111 Tomēr šādas šaubas no 2007. gada 5. februāra atbildes nekādi neizriet. Atbilstoši šai atbildei hipotētiska ir gan formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšana attiecībā uz strīdīgo shēmu, kas varētu radīt nopietnas šaubas par strīdīgās shēmas likumību, gan, vēl jo vairāk, šādas procedūras iznākums. Savā atbildē Komisija būtībā atsaucas uz informācijas pieprasījumu, kas Spānijas iestādēm tika nosūtīts 2007. gada 15. janvārī (skat. iepriekš 4. punktu), taču šāds pieprasījums šajā gadījumā ir vienīgais sākotnējais valsts atbalsta pārbaudes posms, kura mērķis ir tikai dot Komisijai iespēju sagatavot sākotnējo atzinumu par attiecīgo valsts pasākumu (skat. spriedumu, 2012. gada 10. jūlijs, *Smurfit Kappa Group*/Komisija, T-304/08, EU:T:2012:351, 45. punkts un tajā minētā judikatūra) un kas ne vienmēr beidzas ar formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu, Komisija var palikt pie sākotnējā posma, lai pieņemtu lēmumu par labu valsts pasākumam, ja pēc sākotnējās izmeklēšanas tā var iegūt

pārliecību, ka šis pasākums vai nu nav atbalsts, vai arī, ja tas ir kvalificēts kā atbalsts, tas ir saderīgs ar LESD (spriedumi, 2008. gada 22. decembris, *British Aggregates*/Komisija, C-487/06 P, EU:C:2008:757, 186. un 187. punkts, un 2013. gada 16. septembris, *Colt Télécommunications France*/Komisija, T-79/10, nav publicēts, EU:T:2013:463, 31. punkts). Jānorāda arī, ka Komisija šajā atbildē nav sniegusi nekādu – pat īsu vai neskaidru – strīdīgās shēmas vērtējumu un ir tikai atgādinājusi tās pilnvaras attiecībā uz nelikumīgu un ar iekšējo tirgu nesaderīgu atbalstu.

112 No iepriekš minētā izriet, ka iebildumi par tiesiskās paļāvības, kādu Komisija ir noteikusi apstrīdētajā lēmumā, piemērojamības laikā ierobežošanu nevar tikt atbalstīti.

113 Līdz ar to prasītājas izvirzītais vienīgais pamats ir jānoraida.

114 Tādējādi prasītāja nevar pamatoti prasīt atcelt apstrīdēto noteikumu, kas nozīmē, ka šī prasība ir jānoraida un nav nepieciešams lemt par Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2002. gada 26. februāris, Padome/*Boehringer*, C-23/00 P, EU:C:2002:118, 52. punkts).

Par tiesāšanās izdevumiem

115 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas un personu, kas iestājušās lietā, prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) *Deutsche Post AG* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2018. gada 15. novembrī.

[Paraksti]

i — Teksta 41. punktā pēc sākotnējās elektroniskās publikācijas ir veikti valodnieciski labojumi.